

Chương 15

“Đến Khi Nào Thì Hai Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau?”

Có giáo sư Trương dẫn bọn họ đi làm thủ tục, quả thực thời gian rút ngắn đi rất nhiều.

Những thứ nên lĩnh cũng đều lĩnh cả rồi, cuối cùng cả đoàn người đi đến ký túc xá.

Lý Trác Vân đem theo không ít đồ đạc, Lệnh Mạn cảm thấy vui mừng vì anh ở ký túc xá cao tầng, có thang máy, không cần phải vác đồ leo cầu thang.

Lý Trác Vân ở phòng 808, bốn người một phòng, giường tầng, cơ sở vật chất đều còn mới.

Lúc bọn họ đến nơi thì trong phòng đã có mấy người.

Các chàng trai đều rất nhiệt tình chào hỏi Lý Trác Vân, cùng xúm lại tự giới thiệu tên tuổi quê quán của mình.

Sau khi biết được Lệnh Mạn là chị gái Lý, mấy chàng trai lại cùng lễ phép chào hỏi cô: “Chào chị ạ.”

Trong lòng Lệnh Mạn vui đến nở hoa.

Mấy đứa nhóc này thật là ngoan, thật là khéo miệng.

Trong phòng ký túc vẫn còn có mấy vị phụ huynh nữa, bọn họ bận rộn giúp lũ trẻ trải ga giường, mắc màn, quét dọn vệ sinh.

Lệnh Mạn cũng không tiện ngồi không, hưởng chi vị tiểu thiếu gia Lý Trác Vân này cũng đâu có biết làm mấy việc ấy.

Cô pha một chậu nước khử trùng, tự tay lau chùi ván giường với thành giường hết một lượt, chuẩn bị giường chiếu xong xuôi thì lại chạy đến siêu thị, mua một đồng đồ dùng hàng ngày mang về.

Bận bịu luôn tay, ngay cả cô cũng sắp bị mình làm cho cảm động rồi, khi trở về nhất định phải kể công với Hạ Vũ Nhu mới được.

Sau khi sắp xếp mọi việc xong xuôi, Lệnh Mạn cũng nên rời đi.

Cô thật giống như một bà vú già, vẫn cứ cảm thấy không an tâm.

Tính tình Lý Trác Vân vốn cô độc lại bốc đồng, không biết cậu ta có thể thích ứng được với cuộc sống tập thể của đại học hay không, liệu có gây ra hoạ gì không đây?

Trước khi đi Lệnh Mạn đưa cho anh hai nghìn tiền mặt, lại dặn dò anh một đống chuyện thương vàng hạ cám.

Lý Trác Vân nghe cô lái nhải thì không nhịn được nữa, cau mày nói: “Nói xong chưa? Tôi còn có việc.”

“Có việc gì?”

“Hẹn Sử Á Tùng ăn cơm.”

“Cậu ta cũng học trường này hả?”

“Ừ, khoa khác.”

Lệnh Mạn gật đầu: “Được rồi, vậy cậu đi đi.”

Lý Trác Vân liền cứ thế quay đầu đi thẳng không thèm chào hỏi câu nào.

Đến tay cũng không buồn vẫy lấy một cái.

Lệnh Mạn nhìn theo bóng lưng của anh, không khỏi lắc đầu.

Thật đúng là một đứa nhỏ không có lương tâm.

Nhưng mà không phải lúc còn trẻ cô cũng y như vậy sao.

Mỗi lần tạm biệt đều luôn nhìn thẳng về phía trước, không bao giờ quay đầu lại.

Dưa Lư Bội San đi nhập học cũng tốn thêm ngàn ấy thời gian, lúc Lệnh Mạn về đến Ô Du thì đã là tám giờ tối.

Đặc Luân Tô đánh hơi được mùi của cô thì chạy ra cửa nghênh đón, vẫy đuôi tíu tít mừng cô.

Nó đã lớn hơn khá nhiều rồi, suýt chút nữa thì Lệnh Mạn không nhận ra nữa, đã cao tới đầu gối cô.

Kể từ sau lần bị đi ngoài trước đây, Đại Luân Tô vẫn luôn khoẻ mạnh, ăn tốt ngủ tốt, càng ngày càng mập, lại rất thích thè lưỡi để tỏ vẻ dễ thương, Tiểu Tinh nói du khách đều rất thích nó.

Lệnh Mạn nghe xong thì cảm thấy yên tâm vui vẻ, cứ theo đà này thì nhất định sau này Đặc Luân Tô sẽ đẹp hơn con Alaska hàng xóm nhiều.

Thế nhưng Lệnh Mạn lại phát hiện ra, hình như chân sau của Đặc Luân Tô không được linh hoạt cho lắm, khi chạy cứ yếu ớt giống như chân thỏ, không có mấy sức lực.

Cô theo dõi suốt mấy ngày vẫn không thấy đỡ hơn nên đã gọi điện hỏi giáo sư Trương.

Giáo sư Trương nói có thể đó là dấu hiệu của bệnh thiếu canxi, anh ta khuyên Lệnh Mạn tạm thời cứ mua sữa dê và xương dê về cho Đặc Luân Tô ăn trước.

Đợi đến cuối tuần, khi anh ta có thời gian rảnh rỗi thì sẽ cùng với cô đưa Đặc Luân Tô đến bệnh viện thú y kiểm tra lại.

Lệnh Mạn rất cảm kích.

Không nghĩ đến cuối tuần đó lại có việc đột xuất.

Một đoàn khách du lịch gọi điện cho Lệnh Mạn để đặt phòng trước, cuối tuần ước chừng sẽ có khoảng ba mươi du khách vào ở.

Cùng một lúc có đông khách như vậy, sợ là một mình Tiểu Tinh không xoay sở được hết, vì thế Lệnh Mạn cũng phải ở lại khách sạn để đỡ đần.

Sau khi xác nhận đặt phòng, Lệnh Mạn lại nghĩ đến cuộc hẹn với giáo sư Trương.

Giáo sư Trương là người bận rộn, không nên làm tốn thời gian của anh ta, Lệnh Mạn vội vàng gọi điện thoại nói rõ nguyên nhân.

Điện thoại vừa mới kết nối, giáo sư Trương đã nói trước: “Tiểu Mạn, tôi cũng đang định gọi cho em.”

Lệnh Mạn tò mò: “Có chuyện gì vậy?”

“Là thế này, trường học vừa thông báo lịch nghỉ quốc khánh, ngày mai tôi phải dạy bù cho sinh viên, không thể cùng em đến bệnh viện thú y được rồi, thật ngại quá.”

Lệnh Mạn nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, cười ra tiếng: “Ha, vậy thì tốt quá, tôi cũng đang muốn nói chuyện này với anh đây, ngày mai khách sạn rất đông khách, tôi đoán mình cũng không thể phân thân được, thôi thì để lần sau nhé.”

“À, ra thế, vậy thì tốt.” Giọng giáo sư Trương cũng trở nên thoải mái hơn: “Thật là trùng hợp, hoá ra là cả hai bên cùng bận.”

“Đúng thế.”

“Vậy, đến khi nào thì hai chúng ta có thể ở bên nhau?”

Lệnh Mạn sợ hết hồn.

Thế này cũng quá đột ngột đi, tại sao tự nhiên lại quay phát sang đề tài này vậy?

Lệnh Mạn hoảng sợ nên cũng không biết phải nói tiếp thế nào.

Khoảng hai giây sau giáo sư Trương chủ động giải vây giúp cô: “Tôi chỉ đùa em thôi, em sẽ không tức giận chứ?”

Lệnh Mạn cười khan hai tiếng: “Ha ha, tất nhiên là không rồi, đùa kiểu này vui mà.”

Sau chuyện này chưa được hai ngày, Hạ Vũ Nhu lại gọi điện thoại tới hỏi thăm về tiến triển tình cảm của Lệnh Mạn và giáo sư Trương.

Lệnh Mạn không biết phải làm sao: “Mẹ, không phải mẹ đã đồng ý là sẽ không nhúng tay vào chuyện của con nữa hay sao?”

Hạ Vũ Nhu nói: “Mẹ vẫn luôn đồng ý với con mà, nhưng nếu như các con tự do yêu đương thì cũng đâu thể nói là mẹ nhúng tay vào, đúng không?”

“Cái gì mà tự do yêu đương chứ, bản đại bác cũng không đến, thay vì ngồi tưởng tượng lung tung thì tốt nhất là mẹ đi đọc sách đi!” Lệnh Mạn vội vàng cúp điện thoại: “Con còn đang có việc, để sau hẵng nói nhé, bái bai.”

“Này này này, con chờ một chút đã, mẹ vẫn còn chưa...” Ở đầu dây bên kia Hạ Vũ Nhu vẫn còn chưa kịp nói hết câu. Buổi tối xong việc, Lệnh Mạn nằm trên giường ngẩn người nhìn trần nhà.

Mấy lời nói của Hạ Vũ Nhu không tự chủ được mà cứ quanh quẩn trong đầu cô, cô nằm nghĩ một tí đã cảm thấy đau hết cả đầu.

Lại nghĩ tới câu nói mập mờ của giáo sư Trương: “Đến khi nào thì hai chúng ta có thể ở bên nhau?” Càng khiến cô trầm trọc khó ngủ.

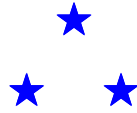
Lệnh Mạn nghĩ đi nghĩ lại, nghiền ngẫm đi nghiền ngẫm lại.

Từ trước đến giờ cô vẫn hầu như không để tâm gì đến chuyện xem mắt với giáo sư Trương, thậm chí còn ngây thơ cho rằng bọn họ có thể gạt bỏ ý nguyện của ba mẹ hai bên mà chỉ làm bạn bè đơn thuần.

Vậy còn giáo sư Trương thì sao?

Nhờ đâu từ trước đến giờ anh ta vẫn luôn nghiêm túc với chuyện này thì sao?

Đêm khuya dần, những ngôi sao thưa thớt treo trên bầu trời đêm, lắng nghe những buồn vui sầu khổ của thế gian.

Tại thành phố X, Lý Trác Vân đang tập quân sự ở doanh trại.

Điều kiện doanh trại gian khổ, mấy chục người cùng nằm trong một phòng tập thể, đến điều hoà cũng không có.

Ngọn đèn thấp sáng trên trần nhà, mấy cậu thanh niên cời trần ngồi trên giường nói chuyện phiếm.

Thời tiết quá nóng, ai ai cũng mồ hôi đầm đìa, ngủ không yên giấc.

“Mẹ kiếp, gần tháng mười rồi mà sao vẫn nóng thế nhỉ, có muốn cho người ta ngủ hay không đây!” Một cậu thanh niên đến từ Đông Bắc oán giận nói.

Một người khác vỗ vỗ bả vai người kia, bình thản nói: “Thành phố X chính là như vậy đó, chắc là vừa mới đến phương Nam nên vẫn chưa quen hả?”

“Không phải chứ? Vậy còn phải nóng đến bao giờ đây?”

“Chắc cũng phải đến tháng mười một.”

“...” Hy vọng của cậu thanh niên Đông Bắc vỡ tan tành.

Lý Trác Vân không hề tham gia vào câu chuyện, chỉ im lặng ngồi ở cuối giường sửa lại lốt giày của mình.

Quân doanh phát giày quá cứng, đi vào đau hết chân.

Bọn họ mới tập luyện ở bên ngoài một ngày thôi mà đám thanh niên trên một mét tám đã bị hành hạ thành như đi trên dao nhọn rồi.

Khi quay trở về giường ngủ tất cả đều không ngừng rên rỉ.

Tình cảnh hỗn loạn một lời khó có thể nói hết.

Sử Á Tùng để ý thấy Lý Trác Vân nhét thêm mấy miếng lốt vào trong giày thì bày cách cho anh: “Nhét thế cũng vô tác dụng, phải dùng cái này nè!”

Lý Trác Vân nhìn sang.

“Tèn tèn ten, cho cậu xem đại bảo bối của tôi.”

Sử Á Tùng cầm trong tay một miếng băng vệ sinh, loại ban đêm dài hơn loại ban ngày.

Lý Trác Vân nhìn hẩn như nhìn người bị thần kinh.

“Cậu không tin hả!” Sử Á Tùng giơ chân mình lên, bàn chân lạnh lặn sáng bóng: “Cậu nhìn đi, chân tôi nguyên vẹn thế này đều là nhờ cả vào nó đấy! Đây là kinh nghiệm của mấy đàn anh truyền cho tôi, lót ở dưới chân thoải mái hơn mấy cái lót giày kia nhiều!”

Lý Trác Vân mới không thèm dùng cái trò như vậy, anh lạnh mặt nói: “Bỏ đi.”

“Thật mà! Nhiều người cũng đến xin băng vệ sinh của nữ sinh để lót đó! Không tin cậu đi hỏi Lỗ Ngữ Băng mà xem.”

“Bỏ đi.”

“Thôi được rồi.” Sử Á Tùng nhún vai, bộ dáng như muốn nói cậu đúng là cái đồ chẳng biết gì.

Sau khi đại học khai giảng, cái tên Lý Trác Vân dần dần rời khỏi cuộc sống của Lệnh Mạn.

Cuộc sống của cô đã khôi phục lại trạng thái trước khi Hạ Vũ Nhu kết hôn, tránh xa những rắc rối liên quan đến Lý gia, chỉ có thị trấn nhỏ yên bình thanh tĩnh.

Khi sang thu Lệnh Mạn nhận được một tin tốt.

Liên Tĩnh sắp về nước.

Tuần sau hẳn quay trở lại, hẹn Lệnh Mạn ăn cơm vào thứ bảy.

Mặc dù bên ngoài Lệnh Mạn không muốn thừa nhận, nhưng trong thâm tâm lại cảm thấy vui vẻ vô cùng vì sắp được gặp hẳn.

Thứ bảy cũng đồng thời là sinh nhật 19 tuổi của Lý Trác Vân, đám bạn bè cấp ba của anh ríu rít chạy đến thành phố X chúc mừng.

Lệnh Mạn vẫn thường xuyên qua lại với bọn họ, dần dần thành quen, vì thế lần tụ tập này dĩ nhiên cũng không thể thiếu cô.

Nhưng thật kỳ lạ, trước kia Lệnh Mạn rất dễ nói chuyện, nhưng lần này thì dù cho Sử Á Tùng và Lư Bội San gào khóc ăn vạ thế nào đi nữa, cô cũng giữ vững quan điểm của mình, nói là có việc bận nên từ chối.

“Ai nha, chị Mạn, chị cứ tới đi mà! Mọi người ai cũng nhớ chị hết!”

Lệnh Mạn bật cười: “Thực sự lần này chị không rảnh mà, lần sau chị sẽ mời khách nhé.”

“Có thể có chuyện gì quan trọng chứ! Hiếm lắm mới tụ tập đông đủ được một lần, sau này không biết bao giờ mới có cơ hội!”

Lệnh Mạn dờ khóc dờ cười: “Chị thực sự không rảnh, các em cứ chơi vui về đi.”

Lư Bội San nói đến gãy lưỡi mà vẫn không lay chuyển được cô.

Đột nhiên Lệnh Mạn nghe thấy ở đầu dây bên kia vang lên một giọng nói: “Đưa điện thoại đây, để tôi nói chuyện với cô ấy.”

Là giọng của Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân nghe điện thoại, cất tiếng nói.

“A lô!”

“Ừ, sao vậy?” Lệnh Mạn nhẹ nhàng hỏi.

Ánh mắt tất cả mọi người đều dồn vào Lý Trác Vân, đồng loạt nín thở, chờ xem anh định dùng cách nào để thuyết phục Lệnh Mạn.

Nhưng mà đợi nửa ngày cũng không thấy nói câu nào.

Nói chuyện đi.

Tại sao không nói gì?

Thầm kêu gào trong bụng một lát, cuối cùng Lý Trác Vân bất thành linh cúp điện thoại.

Bầu không khí lạnh xuống.

Anh bỏ chạy lấy người.

Xong rồi.

Thôi dẹp đi cho lành.